

השב"ץ פולן בשי"ף גאולוג פולנד באינטרנט, ומופיע באגד ישיבה קדיש משה, באגד "ישיבה" ופסיכופק.

שב"ץ

לומדים תורה ובכ"ז

שבת בצהריים
ויקהל-פקודי | 401
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"ץ
לזה שלידיכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל...

סטטרים/ תלמידת נהיגה לשעבר

ללמוד נהיגה זה די כיף. אבל בסוף מגיע הטסט, וזה פחות נעים. יש כל מיני סטטרים. יש טסטור שנכנס לרכב בשחצנות, מביט בטפסים, אומר בקצרה ובחדות: "סע", וכשרכב מגיע מהצד השני ואתם קצת יותר מדי קרובים אליו (שלא באשמתכם), נותן כזה ברקס ונותן לך גם גערה. עוד כמה מאות שקלים הלכו. יש סטטרים יותר נעימים, שאומרים בוקר טוב, מכוונים את המזגן ונוסעים יותר בנינוחות. הם יודעים שיש להם כח ביד, אבל זה לא מטפס להם למח. כאלה סטטרים אני אוהבת. אפילו שנשלתי אצל אחד כזה (אבל בסוף עברתי, אל תדאגו).

כשהחבר משתעל/ י

שבוע שעבר השתעלתי הרבה. ובקול. מישהו אחד מהישיבה בא אלי ואמר לי שיש במקום שלו תיונים מתחת למקום. אני יכול לקחת. יום אחר בא אלי מישהו אחר והציע דבש. אברך אחר אפילו נתן לי דבש. מישהו אחר אפילו הציע משאף: "לא יודע אם זה קשור, אבל זה לא זיק", הוא אמר. ספרתי, ובסך הכל בערך 8-9 אנשים הציעו לי כל מיני דברים. וזה עוד חוץ מהרבה אנשים שסתם התעניינו בשלומי. זה מאוד הרשים אותי.

מה יש לך אפשרי? www.shabatz.022.co.il

תארו לעצמכם שפורים מאחורינו, ומתחיל המירוץ לחיסול החמץ (והאבק)...

אז מה עושים? מתחילים הלכות פסח.

"מצה עשירה": נחלקו הראשונים האם מאכל שעשוי מקמח ומשקה שונה ממין ומין פירות שחוט, יין, חלב ושמן) מחמיץ או לא. הש"ע פסק להתיר, והרמ"א פסק לאסור (חוץ מחולים וזקנים וצריכים). למעשה, יש מחלוקת לגבי עוגיות המצה העשירה המצויות, האם הן מותרות לספרדים או לא. לאחר האפיה, המצה לא יכולה להחמיץ, ולכן מותר לשרות מצה במים, ויש שחוששים שמעט קמח לא נאפה ויחמיץ מהמים, ומשום כך הם מחמירים שלא לאכול מצה שרויה. קטניות הן לא חמץ, ולכן, אף שהאשכנזים לא אוכלים אותן, מותר להם לאכול מאכל שבושל בסיר שלפני כן בשלו בו קטניות. משחת שיניים צריכה כשרות לפסח, כי היא נכנסת לפה. קרמים וסבונים לא צריכים, ויש מחמירים. חומרי ניקוי לא צריכים פשוט. אי אפשר לקנות מוצרים ללא כשרות לפסח, על סמך קריאת הרכיבים. דוגמה קטנה למה: כיום "חומצת לימון" מפיקים מ...חיטה.

חומצת לימון

לקב אימונים אקראיים מבחן, מהפולחן השב"צים יפיו ברובם שבי"צים מהפולחן, אמונת "פצאלי אקראי" ואולי קטלים נאספים, לפי היכול.

חיינו על זב"ץ

חיים בצבע כסף

מכירים אגדה שלפחמים יש אכס ים זמן, ואין אכס מה אפולא איגא? אי זה קרה יום שילי פאחולן. אפאלא מצאלי אגזזמו קם ים זמן ופלי מה אפולא פאלאם צצא אי פאלפון. פאלא, חניך שלוי. "מה נשמע, שמריהו?" הוא שלא. "ברוך פיי, מה איגא?" "ברוך פיי. גליד, אגה ביטוב השב"ץ" "הפזרה פיי. אמפה?" ייש מצב אגה מחביר פולחן חבי"ב? "כן". אני בטוח שזה חסד גדול קם פאלא. לא פולא אמצוא מחביר אפולחן חבי"ב, אלא פאלא מגקלר ביום שלי, אצ המצב פאלא לא פולא. "גדף רבפי", פאל ניגק. זכשיו אני צריך אמצוא קל מה אדבר. אני רוצה שזה יהיה משהו משמחתי. ברדו דיברו קל שבת שקלים, ווי קל רלין. יום שילי פייג קסוק פאלחוב קל פולחן חבי"ב: ממה אפחיל, קל מה ברדוק אדבר, מגדג... שלאגי אבק - וחלפי קל זה, שטפתי כאים - ופמלכתי אחלוב, ניקיגי אג פזינה ושיפזרתי קל קל. רעך אפני כניסתי שבת פדפסיג שג גמולג מהאינטרנט, ופחלטי שבת גמו הפכנול אפולחן. פאלא קם אפאל אנחה ופחלטי גך כדי גולח פאלא לא חולש קל זה

זכשיו. הפולחן מוכנה בעדו, זכשיו יש משהו אחר אפולחן. קם בקבול שבת ובפולחן קדוביג פצאלי אפגרכב מהה שיש אפולחן זכשיו. ברך פיי. אחרי הפולחן זה בכלל לא קל אי שוב אראש. נכרתי בזה רק בקינול של סולדג אי שבת. אפג אפרכסיים, אס שאלאם. בגשע וחצי העזתי אפני. קצת מגדלש. אף פלם לא פולחני פולחן חבי"ב. בסניף פוי שני אנשים. פגיישבתי וקחתי ספר מהפסידה. חיכתי. אחרי רעך שלע פזיג כולם, אפחיל. "מה אולחל אכס פמזים יסקאי, ישקאים?" יריג. אפילו פוי אומר "שבת שלום" אפני זה. מגדג פגינה. "כספי", "פצחה", "גרמפה", "פמחיר של פולחניג בהנחה פמרכבי"ג. יאמה אמר גרמפה?" פניג אפאל. "כשילי אי שקל, אין אי מה אפולחן איגא. פרבפ פלחמים אני אגלם אולג אפדקה". "דווקא שקל? ואם יש לך פרבפ כספי?" "אג זה אני אשמור אפזמי", פאל חייך. יולמה אמרתי "פצחה?" שאלתי אג נינן. "פגולניג אדפם שמצויח בחיים", פאל פפפיר. פוצאלי שג גמולג. "מי אפולחן פציוח יגרי בחיים? פלוי פביג פזה, אא מי שלר דווקא פזה?" שניים פכילן אאד פצדדים, אפול רזילא אמר: "גליד אנו מי זר בכל ביג".

שבת שלום, שמריהו.

בבאבא אקראאן

קורא קבוע ל סולת פאפוז

הקרב על החיים

מי אמר שיצר הרע לא יכול להיות טוב?

בפרשה מכינים את המשכן וכליו. לא היה כתוב ליד כל כלי שלט הקדשה, מי תרם אותו, אבל על הכיור התורה כן מספרת מהיכן הוא הגיע. ממראות הנשים הצובאות.

הנשים הצובאות לא שירתו את העם בצבא המלחמה, בגדיעת חיי אויבים, אלא בצבא הנשי של ישראל - במאמץ מלחמתי להוספת חיים בעם. רש"י מביא את הסיפור המלא.

החשש של מצרים היה מפני עם שיתרבה ולבסוף יילחם בהם. צורת הפעולה הארסית והנבזית שלהם היתה לדכא את כוחות החיים של היהודים, להכניס את חייהם לשבלונת עבודת מדכאת שקו האופק שלה נושק ליום המחור, לכל היותר.

היהודים שבורי הגוף והנפש השתעבדו לעבודה, ולא נותר להם חשק לכלום, אפילו לא להביא חיים חדשים לעולם! למי יש ראש לחשוב על זה? הלוואי שנשרוד את היום הקרוב...

הנשים הצדקניות של עם ישראל ראו את המתרחש, והבינו את המשמעות. אם בעם ישראל יפסקו להיוולד ילדים, הוא ייכחד באופן טבעי! אבל אין עם מי לדבר על כך שהגדלת העם היא ערך לאומי. לבעלים שלהן אין חשק בכלל לחשוב על הוספת חיים. כיבו להם את שלהבת החיים.

"במקום שאין אנשים, השתדלי להיות אשה!" הנשים לא נכנעו למצב. כאשה כשרה, כל אחת עשתה ויצרה את רצון בעלה. הן הכניסו בבעליהן רצון וחשק, חיוניות.

כלי נשקן המבריק היה המראות. הן היו עומדות ליד בעליהן, מביטות יחד איתם במראה המצוחצחה, ומתגרות בהן: "תראה, אני יותר יפה ממך"... כך הן הכניסו את יצר החיים בלב בעליהן, והעמידו צבאות צבאות, המוני ילדים יהודים, כך הן יצרו את העתיד לעם.

כשהוקם המשכן, נשים צדקניות אלו צבאו על פתח אוהל משה כדי לתת לה' דבר יקר וחשוב: את המראה. כלי שיותר משהוא שימושי, הוא נושא גם ערך סנטימנטלי אדיר. הוא נושא את סיפורו של עם ישראל.

משה רבנו לא רצה לקבל את נדבת המראות. מראות! הכלי הזה נועד לצדדים היצריים של החיים, לעורר תאוה! מה מקומו במשכן?

אמר לו הקב"ה: קבל מהן. **אלו חביבים עלי יותר מהכל!** אין בעיה ביצר, אלא רק כשהוא מופיע שלא במקומו הנכון. יש בעיה לעורר תאוה אצל אנשים זרים, אבל אם נשים אלה לא היו משתמשות במראות ומתייפות לבעליהן, לא היה עם ישראל. הן השתמשו בכלים אלו במקומם הנכון, בקדושה, והוסיפו חיים רבים.

וממראות אלו נקשה הכיור, שבו התקדשו הכהנים המשרתים לפני ה' עבור העם. כי גם מה שנשים אלו עשו היה עבודת קודש לאומית.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ רפאל בן פנינה וגילת בת פרידא חוה רבקה ז"ל
לפקידת ישועה לכל עם ישראל. בכלל ובפרט ים

שבוע שעבר הספקת לשאול האם העובדה שאנחנו לא מזכירים שה' רופא את החולים הגויים קשורה להתקשרות של החולה לאומה שלו. השאלה היא, למה התקשרות לאומה זה דבר שלילי.

לא יודע, סתם חשבתי. אולי כי האומות של הגויים פגעו בנו?

יש כיוון הסברה כזה, שמעתי אותו בשם הרב חגי לונדין: לצערנו, יש לנו חשבון ארוך עם העמים. אלפיים שנות גלות מדממות. עקרונית ונפשית אנחנו לא מסוגלים להתפלל ולכוון באמת על אנשי אומות אלו. לא נוכל להצטעצע ולחבק אותם כשבזכרונו הלאומי ישנם עשרות מליוני אנשים מאומתנו שנפגעו על ידם באכזריות. גם אם בתור אנשים פרטיים, כל אדם - יהודי כגוי - נמדד בפני עצמו וכמו שאמר אליהו הנביא: "מעיד אני עלי שמים וארץ: בין איש בין אשה, בין כותי בין ישראל, בין עבד בין שפחה - הכל לפי מעשיו של אדם, רוח הקודש שורה עליו". כבני אומתם היחס אליהם בהתאם.

כיוון נוסף: אדם שכופר בה', אני יכול לבקש מה' שייתן לו לחיות ולהמשיך את הכפירה שלו! באמת כואב לי שהוא חי את הכפירה הזו ומנכיח אותה בעולם! מבחינתי "לכל אחד יש את הדרך שלו" וכל דרך לגיטימית, או שאני חי את הכאב שבמפעל של אבא שלי, שאני עובד בו, יש אנשים שפועלים ישירות נגדו ופוגעים בו ובמפעל! גם אם לא אבוא ואגרום לפיטורי אנשים כאלה מהמפעל, לפחות יש מקום לכך שלא אנסה להציל אותם אם קרה והם הסתבכו ויכולים להיות בדרכם החוצה?

אתה באמת נמצא במקום הזה?

אניגד לך בכנות, לצערי לא. אני חש שאני לא מספיק מחובר כדי לחיות את זה. אבל אני בהחלט מזדהה עם האמירה הזו. אני חש רצון להצליח לחיות משם, להיות מחובר באמת לה' ולדרכו, באמונה מוחלטת ובקשר עמוק למי שנותן הכל לכולם כולל כולם.

אז לפי זה, על יהודי רשע לא התפלל שיתרפא!

יש הבדל עמוק ומהותי בין יהודי רשע, שבעומק עומקו מאירה נשמה אלוקית, וכל השאר סתם קליפות, לבין גוי - שהוא ענף של עץ אחר, וממילא גם עומק עומקו אחר. אבא מתייחס אחרת לבן שלו שחוטא כלפיו, ונער אחר שמתנהג כלפיו בחוצפה.

טוב, כי הוא אוהב את הבן שלו!

זה לא סתם רגש וחוסר יכולת התגברות. יש בזה משהו אמיתי. הגנים של האבא נמצאים בבן. והגנים מהותיים יותר מכל מחלה. חוץ מזה, יש הבדל משמעותי בין רוב היהודים שלא שומרים מצוות כיום לבין הרשעים בתנ"ך וחז"ל. גם אם הם לא שומרים תורה ומצוות, בפנים הם כמהים לקשר עם אבא.

שעת סיפור

בצעירותו של הרב מרדכי אליהו זצ"ל, בעקבות מאבקו בגיוס בנות לצבא בעל כרחן, נאסר הרב. בסמוך לו היו כלואים אסירים ערבים. ראו הערבים שהרב לומד כל הזמן ופנו אליו בשאלה: מתי יחול חודש הרמדאן, המתחיל במולד הלבנה? חישב הרב על פי כללי הלוח העברי ואמר להם: ביום רביעי. לאחר כמה ימים, פרסם הקאדי של מצרים הודעה ולפיה הרמדאן יחול ביום חמישי. באו האסירים לרב ואמרו לו על הסתירה בין ה"פסקים". אמר להם הרב: "הוא קאדי ואתם מוסלמים, ואני יהודי. תעשו מה שהקאדי שלכם אמר". לאחר כמה ימים הודיע הקאדי שהוא טעה, והרמדאן יחול ביום רביעי. מאז גברה הערכת האסירים לרב היהודי שצדק במה שהקאדי המוסלמי טעה, והם אמרו שמי שיעז לפגוע בו, יש לו עסק איתם...

המשב"צת:

כתיבה: חיים ברנסון, יעל האיתן
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי
איורים: אריאל חצרוני
תודה לצביאלי סקולניק
www.shabatz.022.co.il
falmarooo@gmail.com

(ע"פ אביהם של ישראל חלק ד', עמ' 32)

איך אני גדל מהסיטואציה הזו?

מוצאי שב"צ

